

neste. Et Forsøg paa at skruue Udenrigsministeriets Budget ned til 1914, til Tiden før Krigen, vil neppe en eneste turde indlade sig paa. Udenrigspolitikken maa nu opfattes paa en anden Maade end tidligere. Udenrigspolitik og Indenrigspolitik er i Virkeligheden kun to Sider af samme Sag. Det økonomiske og det politiske hænger paa det allernøjeste sammen. Det har det vel altid gjort, men det er aldrig blevet erkendt i den Grad, og Erkendelsen er aldrig optraadt med saa stor Vægt som netop for Tiden. Hele Verden er nu en økonomisk Enhed. I denne Henseende kan jeg henvise til den udmærkede Afhandling, som det ærede Medlem Hr. Fraenkel har skrevet i den store Kommissions Betænkning. De Synspunkter, som det ærede Medlem dér har nedlagt, har vi tidt haft den Glæde at høre ham fremsætte her i Tinget, og det er Synspunkter, som er tilgrundliggende for alle Landes Udenrigspolitik nu for Tiden. Dertil kommer, at der er dannet mange nye Stater, med hvem vi har nye Traktatforhandlinger. Naar man tænker paa Rusland, var dér tidligere en eneste Stat, medens vi dér nu har Sovjet-Rusland, Finland, de 3 baltiske Stater og Polen, og saadan vil det høje Ting vide, at der er sket Forandringer paa mange Punkter efter Verdenskrigen. Samlivet mellem Staterne er blevet mangfoldiggjort, samtidig med at Staterne er blevet flere. Hertil kommer Folkeforbundet, de Udgifter, der er dertil, og det Arbejde, det giver.

Forskellen mellem før og nu ses maaske ikke saa meget af, at der i 1913 til Udenrigsministeriet indkom 22 243 Skrivelser og afgik 21 672, medens det i 1926 var henholdsvis 67 978 og 70 353. Men der er tillige tilkommet mange personlige Henvendelser til Udenrigsministeriet. Jeg tror neppe, der er et Ministerium, der i den Henseende kan komme op i Nærheden af Udenrigsministeriet, et Vidnesbyrd om, at det ikke længere passer, at Udenrigsministeriet sidder i fornem Fjernhed, tværtimod, Udenrigsministeriet er nu gaaet ind i det politisk-økonomiske Samarbejde med Enkeltmand og med Erhvervene som tidligere med Staterne. Et andet Udtryk for Forskellen mellem før og nu er, at der i 1914 ved det danske Hof var akkrediteret 19 Missionschefer, medens der nu er 33.

Det Lovforslag, som jeg har den Ære at forelægge, forsøger at skære bort, hvad der ikke skønnes strengt nødvendigt; men naturligvis bliver der da noget, som ikke kan udføres i samme Omfang som hidtil. Jeg kan vidne om, at der gøres et usæd-

vanlig energisk og intensivt Arbejde i den indre Tjeneste i Udenrigsministeriet og i den Del af den ydre, som jeg har haft Lejlighed til at gøre nærmere Bekendtskab med. Dette Nedskeringsarbejde har været en Pligt for mig, og for mine Medarbejdere i Udenrigsministeriets Tjeneste har det været en saare tung Pligt. Men nu overgiver jeg da dette vort Arbejde til Rigsdagens Overvejelse og Beslutning.

Der er for det første at lægge Mærke til, at vi nedlægger Oplysningsbureauet som en selvstændig Afdeling. Det har man fra Erhvervenes Side ment var forsvarligt og rigtigt. Denne Oplysningsvirksomhed lægges nu ind under den handelspolitiske Afdeling. Der er gjort et betydningsfuldt Arbejde af den nuværende Afdelingschef og Oplysningsbureauet for at lægge Grunden til det store Arbejde, der foretages i denne Afdeling, men, som sagt, man har ment, at den nu rettest kunde lægges sammen med den politisk-handelspolitiske Afdeling. I Sammenhæng hermed ophæves Erhvervsraadet, som i sin Tid blev indført for at være et Mellemed mellem Udenrigsministeriet og de enkelte Erhverv. Erhvervene har selv erklæret, at de vilde anse det for rigtigst at ophæve Raadet, idet de saa kunde træde i mere direkte Forbindelse med selve Ministeriet. Erhvervsraadet foreslaas altsaa ophævet baade i Tilslutning til de Anskuelser, Udenrigsministeriet nærer, og i Tilslutning til det, som alle Erhvervenes Repræsentanter har erklæret for at være det rigtige.

Hvad Udenrigstjenesten angaar, foreslaas to Gesandtposter, som nu er i 2den Lønningsklasse, sat ned i 3die, nemlig den i Brasilien og den i Siam. Men Tanken er for Brasiliens Vedkommende med Tiden, hvis det er muligt at finde en dertil egnet Mand, at udnævne en honorær Generalkonsul derovre, som saa har en udsendt Vicekonsul til sin Tjeneste. Der er derfor en Bestemmelse om, at „Gesandtskabet i Brasilien bortfalder senest 3 Aar efter nærværende Lovs Ikrafttræden, medmindre forinden anden Bestemmelse træffes ved Lov“. Endvidere foreslaas det at nedlægge Generalkonsulatet i Danzig, hvor der saa i Stedet for skulde være en honorær Generalkonsul, og Konsulatet i Riga; dér bliver der ligeledes foreløbig ansat en honorær Konsul, idet den nuværende, som har ydet en fortræffelig Tjeneste, ønsker at imødekomme vor Hensigt og fortsætte foreløbig som honorær Konsul, indtil vi kan faa den Ordning, som vi haaber: at de baltiske Stater kan forenes